

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **E. A.**, zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Čarňanským, sídlem Vodičkova 41, 112 09 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2019, č. j. 1 A 21/2019 - 16, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2019, č. j. CPR-31149-3/ČJ-2018-930310-V240. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 15. 9. 2018, č. j. KRPA-348424-20/ČJ-2018-000022, kterým bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 18 měsíců.

[2] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že v České republice žije na základě uděleného povolení k pobytu jeho partnerka J. O. (nar. X), na což dříve zapomněl upozornit. Vyhoštění tak ohrožuje existenci jejich vztahu, neboť partnerka se nechce odstěhovat do Itálie, kde má stěžovatel povolen pobyť – a to „*jednak proto, že je v ČR spokojená, jednak proto, že současný postoj italské vlády k imigrantům nelze označit za vstřícný.*“ Navíc i povolení stěžovatele k pobytu v Itálii platí podle jeho vyjádření jen do konce října tohoto roku. Z tohoto důvodu stěžovatel žádá, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, který mu umožní dočasně pobývat v České republice.

[4] Žalovaná k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel údajný vztah se svou partnerkou neuváděl v podané žalobě, ale ani v průběhu celého správního řízení. Stěžovatel nedisponuje žádným povolením k pobytu, na základě kterého by mohl pobývat na území České republiky a navíc je od 8. 8. 2015 zařazen v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) jako nežádoucí osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru. Stěžovatel byl oprávněn pobývat pouze na území Itálie, kde má prozatím povolen pobyt. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny takové skutečnosti, jež by odůvodňovaly postup podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele. Stěžovatel je nadto zastoupen advokátem, a proto není jeho setrvání na území i po dobu vedeného řízení o kasační stížnosti nezbytné.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[8] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[9] Stěžovatel svou újmu shledával v zásahu do svého soukromého a rodinného života, neboť na území České republiky pobývá jeho partnerka. K tomuto údajnému partnerskému vztahu však neuvedl žádné konkrétní skutečnosti (z nichž by např. bylo možné dovodit význam tohoto vztahu pro stěžovatele, případně jeho intenzitu), existenci tohoto vztahu ani nijak neosvědčil (např. vyjádřením údajné partnerky). Stěžovatel tak setrval toliko v rovině vágního, ničím nepodloženého tvrzení, které je navíc v rozporu s jeho dřívějším vyjádřením. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, jakož i ze správního spisu (který si zdejší soud v mezidobí vyžádal od žalované), stěžovatel v rámci výslechu v průběhu správního řízení dne 15. 9. 2018 vypověděl, že

pokračování

v České republice nemá žádné vazby; vždy přicestuje jako turista. Rodinu má podle svého tvrzení v Itálii, kde žijí jeho dva bratři. Uvedl také, že má dost prostředků na vycestování. Pokud tak nyní stěžovatel přišel s tvrzením o existenci vážného partnerského vztahu v České republice, který by jeho vyhoštěním mohl být narušen, jedná se o ničím nedoloženou skutečnost, kterou v daném případě nelze osvědčit jako důvod pro přiznání odkladného účinku.

[10] Již první podmínka přiznání odkladného účinku, tj. existence újmy stěžovatele, není naplněna. A dále – a to především – není splněna ani další podmínka, tj. absence rozporu s důležitým veřejným zájmem; nelze totiž přehlížet, že stěžovatel je v SIS veden od 8. 8. 2015 jako nežádoucí osoba pro drogovou trestnou činnost spáchanou v Norsku. Nepřiznání odkladného účinku je tak v tomto případě primárně odůvodněno velmi problematickou minulostí stěžovatele – tedy z pohledu ochrany společnosti před kriminalitou a souvisejícími negativními společenskými jevy.

[11] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. V této souvislosti ovšem Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy a nijak nepředjímá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. července 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu